

Kapitola první

Co když ti přihraju nejvytouženější ženu tvého života

1.

Otevřel jsem oči a spatřil nahou ženu.

Sebevědomě kráčela po okraji bazénu.

To sebevědomí mě fascinovalo.

Žena byla majitelkou šedesátiletého, dobře živého těla, trávící svůj čas v pokojném rakouském lázeňském městečku Bad Ischl, jehož vzduch byl prosycen nedalekými Alpami.

Položil jsem si otázku: kde se bere takové množství sebevědomí v těle, které poutá pozornost tolika odchylkami od ideálu krásy?

Před čtyřiceti lety to jistě byla vyhlášená krasaviče, která by se neodvážila kráčet nahá sebevědomě kolem bazénu. To ještě byla maximalistka; věděla o svých nedostatcích a nepřipustila by, aby je kdokoliv registroval. Nyní za sebou táhla těžký zadek nesený sloupy masivních steh.

To ovšem znamená, že člověk časem rezignuje na své fyzické nedostatky.

„Guten Tag, Herr Klein,“ zdravila se rozverně žena s bodrým mužem bavorského typu. Její uvítací gesta

byla stejná, jako když jí bylo sedmnáct. Někdo by řekl, že působila nepatřičně, ale já se snažím nehodnotit.

„Schönen Tag heute,“ podpíral si muž dlaní mohutné břicho, které mu přepadávalo do spodní poloviny těla, a chrochtavě se smál s pusou od ucha k uchu. Mezi nohama mu plandalo pohlaví.

Kdo by to do zbožného Rakouska, mile nudného, ještě před sto lety řekl? Oba působili jako zcela osvobození od světských problémů souvisejících s tvarem jejich těl.

Jako by se již ocitli v jiné dimenzi, která je, anebo není, za tímhle životem.

Zřejmě budu časem působit také tak osvobozeně, nedokázal jsem se dosud oprostít od svých fyzických nedostatků, které sice málokoho zajímají, ale já jsem jimi pravidelně vnitřně obtěžován.

Raději jsem zavřel oči a přikrytý prostěradlem vnímal na lehátku nestresovost prostoru kolem.

A tehdy se mi zjevil.

2.

Vrací se mi obraz, kterak sedím na nenastartované motorce, jejíž motor má sílu 140 koní, a dívám se na silnici, která se svažuje mírně dolů.

Svítá.

V zatáčce, asi kilometr ode mě, roste dub s mohutným kmenem. Pokud do něj najedu, v setině vteřiny budu mít zlomený vaz.

A nikdy nikdo se nedozví, zda šlo o nehodu nebo o úmysl.

Stáhl jsem z hlavy přilbu a hodil ji do pole mezi kukuřici.

Nastartoval jsem.

Motor zaburácel.

Přidal jsem plyn a pustil jsem spojku.

Motorka vyrazila vpřed.

Se zvyšující se rychlostí se mi zvedal adrenalin v krvi.

Náhle mi, asi sto metrů přede mnou, skočil do cesty nějaký moula.

Postavil se proti mně a rozpažil ruce.

Jako by mě chtěl zastavit.

Možná sebevrah, napadlo mě.

Ale já tady nejsem od toho, abych někomu řešil život!

Navíc ve chvíli, kdy ho definitivně řeším sobě.

Brzdy narušily mou stabilitu.

Nevím, co se dělo, ale ve výsledku jsem si společně s motorkou ustlal na silnici.

Ovšem přežil jsem to. K tomu jsem zjistil, že mohu hýbat všemi končetinami. Co to bylo za magora, chtěl jsem řvát, ale uvnitř jsem cítil nedefinovatelnou slabost.

„Vždyť ses málem zabil,“ tlemil se magor přátelsky nade mnou.

Přemítal jsem, jestli mu ji nemám vrazit. Raději jsem to vzdal. Zním soudy. Kdyby u nich vyhrávali nevinní, neměly by žádný respekt.

Magor překvapivě připomínal typem někoho, kdo se vám vybaví, když se řekne anglický gentleman. Ten týpek měl v sobě tajemství.

Nedovedl jsem si vysvětlit, kde se tam vzal.

A tehdy se stalo něco, co mělo takřikajíc nadpřirozený rozměr.

Chlápek nade mnou začal poletovat, ovšem žádná křídla neměl. Až jsem se bál, že jsem se praštil do hlavy. Konečně jsem se postavil na nohy. Pořád nade mnou poletoval.

Instinktivně jsem ustoupil. Sáhl jsem do bundy, jako že vytáhnu pistoli, ovšem žádnou pistoli jsem u sebe neměl. „Dejte si pozor! Pěkně ruce nahoru!“

Ten zmetek se na mě andělsky usmál. „Nejsi ty ten vyhledávaný advokát? Prý hlásáš, že od advokáta nikdo nečeká vysvědčení z nedělní školy?“

Ne, že bych to hlásal, ovšem na druhé straně – máme právo používat cynismus jako obranu citlivých duší. Vždyť co žádá klient po advokátovi? Výhradně jediné – aby byl jeho advokát pěkné kvítko, které ho ze všeho vyseká. Řeknu vám tajemství. Lidé jsou neomalení. Odmítají platit advokáty za jejich morální postoje. Dokonce i ti, kteří morálku vyžadují u každého kromě sebe. Jen abyste věděli, s jakým materiálem pracujeme.

Napadlo mě, jestli chlápek na sobě nemá oblek od Armaniho.

„Jsem tvůj Anděl Strážný,“ přistál na zemi a nabídl mi prodlouženou rukou vizitku; celkem zajímavý kousek s tím prodlužováním ruky. Asi nějaký eskamotér.

Jako advokát jsem zvyklý slyšet denně nepřeberné množství nehorázností, nakonec u soudu lžou všichni. Vinní, nevinní, svědci, poškození, advokáti, státní zástupci, soudní znalci, soudci... Ale že by se někdo vydával za Anděla Strážného, to jsem nezaznamenal.

Skromně se posadil do tureckého sedu na silnici.

Rozhodl jsem se neztráčet dál s tím dementem čas; navíc mě intuice napustila určitými obavami. Dnes se po světě flákají nejrůznější výlupkové. Ano, náhle jsem se bál o život. „Příteli, zapomenu, že jsem kvůli vám rozbil motorku, když hned zmizíte!“ přemístil jsem se k motorce a pokoušel se ji zvednout.

„Příteli, nedívejte se na mě tak nepřátelsky,“ začal si ten parchant pohrávat v ruce s velkým francouzským klíčem a sunul mě směrem od motorky, jako by si ji chtěl přivlastnit.

„To je loupež. § 173. Sazba až deset let,“ blekotal jsem, abych dal celé věci právní rozměr.

„S takovými znalostmi chceš opustit svět?“ kopal s jemným pohrdáním špičkou nablýskané černé boty do motorky.

„Nedá se tady žít,“ polkl jsem.

„Už kvůli daním, co?“

Francouzský klíč se proměnil v revolver. Prodloužená ruka mi vrazila revolver přímo před obličej. „Mohl bys mě, bejku, prosím tě, střílet do srdce? Mě to vždycky příjemně pošimrá.“

„Zbláznil jste se?!“ Můj ústup zastavila až škarpa za mnou. „Udělají z toho nepřiměřenou obranu. To

není jen tak, porušit lidský práva lupiče.“ Ještě že znám svědky, co za peníze dosvědčí i pravdu.

„Tak já se, s dovolením, pošimrám sám.“ Ruka se zkrátila a on si přiložil revolver k srdci.

„Snad se tady nechcete zastřelit?!“

Ledva jsem to dořekl, vpálil si kulku do srdce.

Větev za ním se zlomila, jak ji trefila střela, která z něj vyletěla. Jenže ten šmejda, místo aby se skácel k zemi, tak se jen pobaveně tlemil. „To se mi vždycky ohromně líbí!!!“ zasunul si revolver za pásek. Stál těsně u mě a jeho obličej se přiblížil k mému sotva na patnáct centimetrů. To si kuřte, že narušil můj osobní prostor. Hrozně rád bych řekl, že jsem z jeho úst cítil odporně zkažený dech, ale opak byl pravdou. Co to je za šantalu, analyzoval jsem svěží mentolový vánek.

„Neříkej, že by se ti to neeklovalo. Rozmáznout se hlavou o strom. Kdo to bude odlupovat, až to zaschne na kůře? Je na tom stromě snad nápis: trato-liště mrtvých právníků?“

„Jak víte, že jsem na to myslel?“

„My, andělé, víme o svých klientech prakticky všechno. Ta motorka se zabavuje, chtěl jsi s ní spáchat sebevraždu,“ řekl a zamířil k ní.

„Ani se jí nedotkněte! To bych považoval za krádež! Vlastně loupež, tam je vyšší sazba,“ pochlapil jsem se a odrazil vetřelce bodyčkem; v mládí jsem platil za slušného hokejového obránce.

Asi nic podobného nečekal, protože odletěl rovně dva metry a spadl do škarpy.